

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **G. Ł.**

skazanego z art. 178a § 1 i 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 maja 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 12 września 2024 r., sygn. akt VI Ka 677/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 19 marca 2024 r., sygn. akt III K 902/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego G. Ł., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości, podnosząc zarzuty obrazy przepisów art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 29 § 1 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., nadto art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. i art. 42 Konstytucji RP oraz art. 457 § 2 k.p.k. W jej treści skarżący sformułował także wniosek o

wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej skazanemu kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami (zob. postanowienie SN z dnia 6 marca 2025 r., III KK 619/24 i przywołane tam orzecznictwo). Rozwiązanie przewidziane w art. 532 § 1 k.p.k. stanowi bowiem odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). W judykaturze podkreśla się przy tym, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (*vide* m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22). Sam fakt, iż skarżący nie zgadza się z wyrokiem i oczekuje pomyślnego dla siebie rozpoznania kasacji nie czyni zadość wymaganiom wynikającym z art. 532 § 1 k.p.k.

Nie przesądzając treści przyszłego rozstrzygnięcia należy zauważyć, że wstępna kontrola podstaw oraz argumentacji zawarta w kasacji dokonana w zakresie niezbędnym dla rozpoznania przedmiotowego wniosku, nie wskazuje na zaistnienie okoliczności uzasadniających wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Podniesione przez wnioskodawcę argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, co potwierdza również stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację. Godzi się również zauważyć, że obrońca skazanego w *petitum* kasacji podniósł co prawda zarzuty bezwzględnej

przyczyny odwoławczej, tj. obrazy art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., niemniej jednak w żaden sposób naruszenia tych przepisów nie uzasadnił. Nie wykazał również, aby wykonanie zaskarżonego wyroku groziło nieodwracalną szkodą dla skazanego. Za takowe z całą pewnością nie może zostać uznana surowość wymierzonej kary i konieczność jej wykonania po upływie ponad roku od daty przypisanego skazanemu czynu. Tego rodzaju dolegliwość jest bowiem typowym następstwem wykonania kary i nie stanowi sama przez się dostatecznego powodu do zastosowania dobrodziejstwa wstrzymania wykonania orzeczenia.

Z tych też względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[PŁ]

[a.ł]